

Halsoverkop

Aline van Wijnen

Halsoverkop

Boeken zijn Nicoles enige grote liefde.
Of toch niet?

ISBN 978-90-225-9210-6

ISBN 978-94-023-1415-1 (e-book)

NUR 340

Omslagontwerp: Bürosüd

Omslagbeeld: © Bürosüd.de

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2016 Aline van Wijnen. Oorspronkelijke uitgever: Zomer & Keuning

© 2020 Aline van Wijnen & Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Zes jaar geleden

Een aflevering van *Storage Wars*. Zap. Flauwe grappen van Al Bundy in *Married with Children*. Zap. Jeremy Clarkson kruipt uit een te lage sportauto. Zap.

De televisie staat net iets te hard om me te kunnen concentreren op mijn boek. Vroeger stond ze nooit aan. Vroeger genoot ik van een ongestoord avondje lezen. Alleen in mijn eigen huis, met een goed boek op de bank. Dat 'vroeger' is nog maar drie maanden geleden.

Bas zit naast me, maar het lijkt of hij eerder samenwoont met de tv dan met mij. Hun band is zo sterk dat ik het niet in mijn hoofd zou halen om ertussen te komen. Hij heeft het zich gemakkelijk gemaakt: onderuitgezakt in de kussens, de afstandsbediening vergroeid met zijn rechterhand, glas bier in zijn linkerhand, volledig gefocust op de steeds wisselende tv-beelden. Hij lijkt tien programma's tegelijk te volgen. Het grappige is dat hij dat ook echt doet. Nou ja, wat je grappig vindt.

'Hé schatje, zullen we nog een biertje doen?' zegt Bas, en hij walst het laatste restje bier in zijn glas. Zonder enige aanstalten te maken om op te staan.

Met een zucht leg ik mijn boek weg en loop naar de keuken om een nieuw biertje voor Bas te halen en een wijntje voor mezelf. Met de drankjes in de hand blijf ik even stilstaan om Bas te bekijken. Ach, als ik hier toch sta, kan ik net zo goed alvast een slokje nemen. Zo, dit smaakt naar meer.

Nietsvermoedend staart Bas naar het scherm, blijkbaar gefascineerd door de scheldpartijen van een eigenaar van een grote Amerikaanse kringloopwinkel. Het is eigenlijk niet te geloven dat zo'n slimme jon-

gen als Bas zo veel plezier beleeft aan dit amusement. Hij zegt dat hij daardoor ontspant...

Soms vraag ik me af of Bas en ik niet te snel zijn gaan samenwonen. Na een jaar verkering hebben mijn vriendinnen – en zelfs mijn ouders – het al vaker benoemd. Maar toen Bas uit zijn studentenflat moest, was het niet meer dan logisch dat hij bij mij introk. Ik heb tenslotte mijn eigen flatje.

Het enige punt is dat we zo verschillend zijn. Ik kan me geen leven zonder boeken voorstellen. Het enige wat Bas leuk vindt om te doen in zijn vrije tijd, is tv-kijken en op vrijdagavond met zijn maten in de kroeg hangen. En als ik een keer over een boek begin, luistert hij maar half. Jammer genoeg valt zo iets pas op als je daadwerkelijk met elkaar onder een dak woont. Mijn spiegelbeeld in het deurtje van de oven haalt haar schouders op. Inderdaad: hier kan ik weinig aan veranderen.

Terug in de woonkamer zet ik de drankjes op tafel en pak mijn boek erbij. Dan Brown, een van mijn favoriete schrijvers. Zijn boeken zijn zo meeslepend dat ik meestal vanaf de eerste zin al in het verhaal zit en alles om me heen vergeet. Meestal, ja. Vandaag dus niet.

Bas neemt een grote slok van zijn bier en legt zijn hand op mijn knie. 'Is dit weer een nieuw boek?' vraagt hij.

'Ja,' zeg ik wat kortaf. Maar Bas' aandacht is alweer volledig bij de jongens van *Top Gear*, die nu auto's ombouwen tot ambulances.

Gelukkig maar, want deze discussie hebben we vaker gehad. Bas vindt dat ik te veel geld uitgeef aan boeken. Ergens heeft hij gelijk: mijn salaris als verkoopster is misschien niet helemaal geschikt om tien boeken per maand te kopen. Bas zegt dat een jaarabonnement voor de bibliotheek in mijn geval veel voordeliger is. Dat is zeker waar, en er is ook niets mis met boeken uit de bibliotheek. Het probleem is alleen dat ik verslaafd ben aan de geur van een nieuw boek. Aan het moment dat ik het voor het eerst opensla. En het belangrijkste: als ik verliefd word op een boek, wil ik het nooit meer wegdoen.

Het hoge stemmetje van Peggy Bundy brengt me uit mijn evenwicht. Dat, en het feit dat ik al tien keer de eerste pagina heb gelezen zonder dat de inhoud ervan tot me doordringt.

‘Bas? Kan het geluid iets zachter, alsjeblieft?’

‘Zo. Even dit afkijken.’

Blijkbaar vindt Bas de dialoog van Peggy en Al enorm grappig: hij ligt dubbel van het lachen op de bank.

Ik sla het boek dicht en verplaats mijn blik van Bas naar de televisie en weer terug. Is dat het? Is dit de manier waarop ik mijn avonden wil doorbrengen, de komende dertig en misschien wel vijftig jaar? Van de gedachte alleen al krijg ik kippenvel.

‘Bas?’

‘Jaja.’ Hij zwaait met de afstandsbediening en Peggy krijgt nu iets minder hard.

‘Dat bedoel ik niet. Ik... Ik wil dit niet meer, Bas. Het gaat niet werken tussen ons. Het is uit.’

Het duurt even voordat mijn woorden tot hem doordringen. Dan draait Bas zich naar me toe en zet de tv uit. Voor het eerst in maanden is het heerlijk rustig in mijn kleine appartement. Een gevoel van enorme opluchting overspoelt me. Dan maar zo. Dan maar alleen op de bank met een boek. Liever dat dan samen met iemand die me niet begrijpt.

‘Dat kan echt niet, Lora!’ Slap van het lachen zakt Krista in de kussens van de bank.

Lora houdt een Forever Friends-beertje in haar hand en kijkt er vertwijfeld naar.

Ik vind het best schattig. Nou goed, misschien heeft Krista wel gelijk: een knuffelbeest is niet het meest geschikte cadeau voor je vriend om te vieren dat je een jaar samen bent. Maar ten eerste is het wel heel lief, ten tweede zal Patrick alles leuk vinden wat hij ook van Lora krijgt en ten derde is Patrick een beer van een vent, dus enigszins toepasselijk is het wel.

‘Ik vond het anders wel een leuk idee,’ zegt Lora teleurgesteld. Ze zet het beertje op de bank tussen Krista en zichzelf in. ‘Wat moet ik hem nu geven?’

‘Nou, een fatsoenlijk cadeau.’ Krista schudt een paar kussens van zich af en reikt naar de fles rosé die op de salontafel staat. Met de fles in haar linkerhand schenkt ze onze glazen vol. Toen we klein waren, hebben we een bomenklimperiode gehad. Die was abrupt afgelopen toen Krista nogal ongelukkig uit een boom viel en haar rechterpols brak. Sindsdien is ze linkshandig.

‘Wat denk jij, Nicole?’ doorbreekt Lora mijn gedachten. ‘Wat zou echt een leuk cadeau zijn voor Patrick?’

‘Hoe moet ik dat weten?’ Ik haal mijn schouders op. ‘Jullie hebben een relatie, ik niet.’

‘Ja, omdat jij Bas de deur uit hebt gezet nog voordat jullie drie maanden samen hadden gewoond,’ zegt Krista. Ze wrijft het maar al te graag in.

‘Drie maanden en zes dagen. En ik blijf nog steeds liever alleen dan

met een man die al zijn vrije tijd zappend voor de buis doorbrengt. Ik kon geen boek meer lezen met al dat lawaai.'

'Dat is het juist, schat. Jij leest zo veel boeken. Wat schrijven ze over romantische cadeaus?' Lora kijkt me verwachtingsvol aan. Haar ronde gezichtje in de omlijsting van blonde krullen is bijna net zo schattig als het beertje op de bank.

Ja, wat weet ik ervan? Ik heb al zes jaar geen relatie meer, dus ik ben niet bepaald de aangewezen persoon voor dit soort advies. Een ring? Maar dat is juist iets voor Patrick om aan Lora te geven. En dan nog: na een relatie van een jaar zou dat een beetje vroeg zijn.

'Een goed boek?' zeg ik aarzelend. Volgens mij is een boek altijd een goed cadeau.

'Een boek!' Krista barst in lachen uit. 'Dit is inderdaad echt iets voor jou. Ik zie je al *Anna Karenina* geven aan je toekomstige vriend. Of liever de *Kamasutra*?' Ze komt niet meer bij.

'Nee, schat,' zegt Lora rustig. 'Een boek kun je aan je man cadeau doen als jullie honderd jaar getrouwd zijn.'

Dat is een jubileum dat ik in elk geval nooit meer zal halen. 'Een fles cognac?' opper ik.

'Dat is meer iets wat je aan je vader geeft met Vaderdag,' zegt Lora. Daar zit wat in.

'Het moet iets zijn wat met je relatie te maken heeft,' denk ik hardop. 'Hoe jullie elkaar hebben ontmoet of zoiets.'

'Ja!' roept Lora ineens, en ze veert op van de bank. 'Ik ga Patrick een cd van Coldplay geven! Toen we elkaar ontmoetten, dansten we op hun muziek! En toen...'

'En toen hebben jullie gezoend, en toen zijn jullie naar zijn huis gegaan, en toen ben je bij hem ingetrokken,' valt Krista haar in de rede, en we schieten alle drie in de lach. Want het is precies zo gegaan. De rustige en zo verstandige Lora werd stapelverliefd op een man die ze in een kroeg ontmoette, en ze was niet meer te stoppen.

'Dank je wel, Nicole, je hebt me uit de brand geholpen.' Lora geeft me een dankbare knuffel. 'Het wordt een cd. En het beertje geef ik ook, al gaan jullie op je kop staan!'

‘We horen wel wat Patrick ervan vindt,’ zegt Krista terwijl ze de kus-sens weer netjes op de bank legt. ‘Ik ga naar huis, ik moet nog onze koffers inpakken.’

Ze gaat een midweek naar Rome met haar vriend – is het niet het toppunt van romantiek?

‘Ik ga mee.’ Lora duikt onder de salontafel om haar hoge hakken te pakken, die ze meteen bij binnenkomst heeft uitgeschopt. Haar nieuwe functie vereist hoge hakken, maar hoge hakken en Lora zullen nooit aan elkaar wennen.

‘Veel plezier in Rome, Kris!’ Ik geef ze allebei een knuffel en voor ik het weet, zijn mijn vriendinnen alweer vertrokken en zit ik alleen met een hoop koekkrumels op de bank.

Heel even hoor ik hun vrolijke stemmen in het trappenhuis, dan het geluid van een autoportier dat dichtvalt. En dan... Dan hoor ik alleen nog het geluid van het computerspelletje van de bovenbuurman in de stilte van mijn flat.

Zuchtend pak ik het bovenste boek van de stapel op mijn salontafel. Als ik niet meteen word meegesleept in een verhaal, lees ik soms drie boeken tegelijk. Het restje rosé in de fles is een mooie bijkomstigheid. Snel schenk ik het in mijn glas en dan breng ik eerst de lege fles naar mijn kleine keuken. Hier is het irritante gepiep van het computerspel nog opdringeriger. Meestal kan ik er goed tegen, maar vandaag heb ik niet zo veel geduld.

Zelfs voor het lezen heb ik niet veel geduld, blijkt een half uur later, als ik tien keer achter elkaar dezelfde pagina heb gelezen en mijn boek nijdig heb dichtgeslagen.

Hoe vaak heb ik vroeger niet gehoord dat ik de mooiste van ons drie-en was? En moet je mij nu zien: alleen in mijn kleine flatje met een boek op schoot. Elke dag weer. Krista heeft al zeven jaar een relatie met Edward en kan niet wachten tot hij voor haar op de knieën gaat. En zelfs Lora, de jongste van ons, die zich tot voor kort weinig met de liefde heeft beziggehouden, zelfs zij is tot over haar oren verliefd en woont samen. Ik zweef nog steeds in de wereld van boeken, zoals ik twintig jaar geleden ook al deed, als dromerige puber in mijn ouderlijk huis.

Misschien moet ik ook zo'n schattig beertje kopen? Dan kan ik het op de bank neerzetten en er de leukste stukjes uit mijn boeken aan voorlezen. Kom op, Nicole, waar komen die rare gedachten vandaan?

Omdat je je eenzaam voelt, piept een wijs stemmetje in mijn achterhoofd. Het schijnt alles beter te weten dan ikzelf.

'Helemaal niet!' zeg ik verontwaardigd. 'Hoe kom je erbij? Ik heb mijn ouders, mijn vriendinnen, mijn boeken. Hoe bedoel je eenzaam?'

Je moet niet tegen jezelf liegen, Nicole. Je zou best een leuke vriend willen hebben.

Hm... Daar heeft het een punt. Maar ik heb nu eenmaal geen vriend en ik zou niet weten waar ik die vandaan zou moeten toveren.

'Hou op!' zeg ik tegen het stemmetje, en ik sla resoluut mijn boek weer open.

Het is een stille week. Krista is met Edward naar Rome en heeft maar één berichtje gestuurd, dat de beroemde Italiaanse primi, secondi en dolci in combinatie met de heerlijke wijnen haar uitstekend bevallen. Van Lora heb ik ook al een paar dagen niks gehoord. Ze is niet alleen druk met Patrick, maar ook met haar werk. Of andersom.

Ook bij ons in de winkel is het rustig. Zo rustig zelfs dat de dagen oneindig lijken te duren en alle hoeken van de winkel al tien keer zijn afgestoft. De nieuwe herfstcollectie trekt bar weinig klanten aan en daar kan mijn bazin niet veel aan veranderen. Elke maandag rijdt ze haar adresjes af om in te kopen, maar de mode van dit seizoen werkt niet mee.

De pauze is voor mij het hoogtepunt van de dag geworden: die breng ik al lezend door op het pleintje in het winkelcentrum, zittend op de rand van een grote bloembak. Heerlijk rustig in de zon. Althans, voor zolang het nog duurt: het wordt met de dag kouder en grijzer.

Vandaag lukt het alleen niet om me op het lezen te concentreren. Alsof er steeds een blik op me is gericht. Sterker nog, ik weet zeker dat er een blik op me is gericht. Al een paar dagen. Ik had het eerst niet in de gaten, maar toen ik een keer van mijn boek opkeek om te checken of het niet ging regenen, keek ik recht in de ogen van een man. Hij bloosde

en keek vlug weg. De rest van mijn pauze deed hij alsof hij niet naar me keek. En ik deed alsof ik dat niet merkte.

Vandaag zit hij weer naar me te staren. Hij heeft ook een boek in de hand, jammer genoeg kan ik de titel niet zien. Hij heeft er geen pagina van omgeslagen. Het is een vrij grote, slanke man met donker haar en een bril, hij heeft een lichtgrijs pak aan en goed gepoetste schoenen. Veel meer heb ik met een paar steelse blikken niet van hem kunnen zien. Maar ik ben wel nieuwsgierig.

Hij is niet superknap, maar wel aantrekkelijk. Waarschijnlijk precies zoals mijn moeder zich haar toekomstige schoonzoon voorstelt. Ik doe mijn best om niet nog een keer naar hem te kijken, al kost het me moeite.

En dan staat hij ineens voor de bloembak met een verlegen glimlach op zijn gezicht. ‘Zou ik hier mogen zitten?’

Er bestaat vast een veel originelere openingszin, maar aangezien ik er daar nooit zo veel van heb gehoord, vind ik deze ook prima. Ik glimlach en schuif een beetje opzij, mijn boek als een soort reddingsboei in mijn handen geklemd.

‘Wat lees jij?’

Ik kijk op van het boek. Toch is het wel een beetje een kluns.

‘Sorry als ik je stoort,’ zegt hij. Zijn gezicht loopt rood aan.

Op zich is hij best sympathiek. Zijn bril is behoorlijk ouderwets, maar de ogen erachter zijn groot en intelligent. En de blik in zijn grote, donkere ogen is zacht en vriendelijk. Ik kijk waarschijnlijk net iets te lang, want hij begint zich duidelijk ongemakkelijk te voelen.

‘Sorry, ik ben niet zo handig met gesprekjes aanknopen,’ zegt hij eerlijk.

‘Geeft niet,’ probeer ik hem met een glimlach gerust te stellen. ‘Dit is een roman van Pascal Mercier. Maar die naam zegt jou waarschijnlijk niets.’

‘Natuurlijk wel! Ik heb al zijn boeken gelezen. *Nachttrein naar Lissabon* is mijn favoriet.’

‘Echt waar? Van mij ook!’

Voor ik het weet, zijn we in een boeiend gesprek over boeken verwickeld. Zo’n interessant gesprek heb ik in jaren niet gevoerd. Mijn pauze

vliegt voorbij en ik schrik als ik zie hoe laat het al is. Ik stuij op van de bloembak om terug naar de winkel te rennen. ‘Het was leuk om jou gesproken te hebben. Fijne dag nog!’ Ik stop mijn boek in de tas en loop snel weg.

‘Wacht even... Ik weet je naam nog niet!’

‘Nicole!’ roep ik naar hem en ik sla de hoek om, een winkelstraat in.

Had ik hem niet moeten vragen hoe hij heet? Wees eerlijk, Nicole, jij zelf bent ook een kluns. Een leuke man spreekt je aan om over boeken te praten en jij raakt meteen de kluts kwijt.

Een leuke man... Vind ik hem wel leuk? Ik weet het niet. Hij is in ieder geval aardig. En hij heeft waanzinnig veel boeken gelezen, misschien zelfs meer dan ik. Zijn ogen lichtten helemaal op toen hij over een boek vertelde dat hij toevallig in een boekhandel had ontdekt. Van Julia Franck. Zodra mijn salaris is overgemaakt, koop ik ook dat boek.

Hij heeft ook heel mooie lippen. Eh... Een aardige glimlach, bedoel ik. Nou goed, zijn lippen zijn ook best mooi. Niet te dik, niet te dun, goed gevormd, perfect om te... Nu sla ik helemaal door. Het gaat over boeken, Nicole!

Ik heb de neiging om terug te lopen en te kijken of hij daar nog steeds zit, die boekenman. Maar Karina zal het echt niet op prijs stellen als ik weer veel te laat terugkom. Ze staat me al toe om buiten de winkel te lunchen, ik moet haar geduld niet misbruiken. En trouwens, ik heb hem daar de hele week al gezien. Hij werkt vast voor een van de bedrijven in dat grote kantorenverzamel pand verderop. Morgen kunnen we weer praten, we hebben tenslotte al kennisgemaakt. Opgelucht stap ik weer de winkel binnen.

Wat een grijze, sombere, regenachtige dag. Een uitstekend decor voor het trieste boek van Tatiana de Rosnay, maar het is wel een heel deprimerende combinatie bij elkaar. De enige troost is dat mijn beide vriendinnen zo meteen langskomen zoals ze dat vaak op zondag doen. En hopelijk heeft Krista wat zonnige verhalen over haar vakantie te vertellen. Ongeduldig leg ik mijn boek weg en loop naar het raam om ze op te wachten.

Daar is Krista dan eindelijk. Ze stapt uit de auto en trekt een sprintje naar de flat. Maar zelfs deze sportieve uitspatting helpt voor geen meter: nog voordat ze de voordeur heeft bereikt, kan ze haar lange, in een paardenstaart gebonden haar uitwringen.

‘Hij heeft het weer niet gedaan!’ zegt Krista bij wijze van begroeting, en ze smijt haar tas op de bank.

Ik hoef niet helderziend te zijn om te weten waar dit over gaat.

‘Had je het dan verwacht?’ stel ik de domste vraag ooit.

Krista kijkt me aan alsof ik koorts heb. Volgens mij is ze van plan om aan mijn voorhoofd te voelen. ‘Nou, de omstandigheden waren nogal perfect, dus ja.’ Met een geofefende beweging draait ze de meegebrachte fles wijn open en ploft op de bank. ‘Zo, die zullen we vast laten ademen. Ik hoop dat Lora niet te lang op zich laat wachten, want ik verga van de dorst.’

De dorst waar zij het over heeft, is niet met een glas water te lessen.

‘Hoe was je vakantie?’ vraag ik overdreven enthousiast. Een steden-trip met je vriend, daar kan ik alleen van dromen.

‘Goed hoor,’ zegt ze somber. ‘Een super-de-luxe hotel op een fantastische locatie, diners in romantische restaurants, alle bezienswaardigheden gezien, op het Sint-Pietersplein gestaan en... helemaal niks.’ Krista

kijkt ongeduldig op mijn oude wandklok, die nog van mijn overgrootmoeder is geweest, en schenkt resoluut de glazen vol. ‘Lora heeft pech,’ zegt ze nukkig. ‘Had ze maar op tijd moeten zijn.’

Ze heeft haar woorden nog niet uitgesproken of de deurbel gaat, en een seconde later staat Lora midden in mijn kleine woonkamer. Drijfnat en stralend, met een fles champagne in de hand. ‘Meiden, we hebben iets te vieren!’ roept ze glunderend. ‘Patrick heeft me ten huwelijk gevraagd!’

Terwijl Lora ons glimlachend staat aan te kijken, spreek ik in gedachten een schietgebedje uit. En om Krista de tijd te gunnen om bij te komen van het nieuws, vlieg ik als eerste Lora om de nek. ‘Gefeliciteerd, lieverd!’ Ik hoop dat Lora niet merkt dat Krista’s ogen vollopen met tranen en dat ze haar uiterste best doet om het te verbergen. ‘Waar, wanneer en hoe is het gebeurd? Heb je ook een verlovingsring?’

Ik ben oprecht blij voor Lora, maar heb ook ontzettend te doen met Krista. Lora is nog maar een jaar samen met Patrick en heeft nog nooit aan een huwelijk gedacht, terwijl Krista na zeven jaar samenwonen met Edward nergens anders meer over kan praten. Het zou eerlijker zijn geweest als de rollen nu waren omgedraaid.

‘Ja, ik heb een ring!’ Lora steekt een hand met een witgouden solitair uit. Een klassiek modelletje. ‘Gisteren waren we precies een jaar samen en Patrick had een tafel gereserveerd in de Euromast in Rotterdam. Heel romantisch! Gelijk na het voorgerecht haalde hij een doosje met de ring tevoorschijn om de vraag te stellen. Met de ogen van alle aanwezigen op ons gericht, wel een beetje gênant. Ik had het helemaal niet zien aankomen, we hebben het nog nooit over een huwelijk gehad! Maar natuurlijk heb ik ja gezegd. En toen begon iedereen te klappen en kregen we champagne van het huis.’

Ik zie dat Krista haar zelfbeheersing heeft hervonden en stap opzij.

‘Gefeliciteerd, schat,’ zegt ze met een stem die een heel klein beetje haar emoties verraadt. ‘Wanneer is de grote dag?’

‘Patrick stelt voor om dat over precies een jaar te doen. Dan hebben we een leuke verlovingstijd gehad en kunnen we alles op ons gemak

voorbereiden.’ Lora is zo opgewonden van haar nieuws dat ze de trillende handen van Krista niet opmerkt. Gelukkig maar.

‘Nou, dan ga ik de champagneglazen halen!’

Ik laat de kurk knallen en breng een toast uit op het geluk van de toekomstige bruid en bruidegom. Gelukkig blijft Lora doorkletsen over de bruiloftsplannen die ze de afgelopen nacht met Patrick heeft gemaakt. Ik hoef niet te veel moeite te doen om het gesprek gaande te houden. En dat is maar goed ook, want op Krista hoef ik in dit geval niet te rekenen. Onze normaal gesproken nadrukkelijk aanwezige vriendin zit stilletjes op het randje van de bank en als ik me niet vergis, kost het haar al haar zelfbeheersing om neutraal voor zich uit te staren.

‘Dames, ik ga maar weer.’ Krista drinkt haar glas in één teug leeg. ‘Ik heb nog koffers uit te pakken, wasjes te draaien, je weet wel...’ Ze zet het glas net iets te hard neer en met een luchtkusje onze kant op laat ze ons met z’n tweeën achter.

‘Zet die champagne maar weg, Nicole. Ik heb er geen trek meer in.’

Ik werp Lora een vragende blik toe, maar doe wat ze zegt. Als ik terug in de kamer ben, heeft Lora een glas met de rode wijn van Krista in de hand en schuift er een mijn kant op. ‘Had ik het niet moeten vertellen?’ vraagt ze vertwijfeld. ‘Of misschien iets minder enthousiast? Of op een ander moment?’

Ik kijk haar quasiverbaasd aan.

‘Ik ben niet dom, Nicole. Ik snap heus wel waarom Krista gevlucht is. Maar ik wilde het zo graag met jullie delen! Als eerste, voordat iedereen het te weten komt. Jullie zijn niet iedereen. Jullie zijn mijn beste vriendinnen!’

Met een diepe zucht neemt Lora een grote slok wijn. En daarna direct nog een. Ik weet niets beters te doen dan haar voorbeeld te volgen. Even zitten we zwigend aan onze wijn te nippen. Diegene die ooit heeft bedacht dat je van druiven zoiets prachtigs kunt maken, mag van mij heilig worden verklaard. Wijn heeft ons al talloze keren gered. Het helpt altijd om een leuk moment nog leuker te maken en een zwaar moment te verzachten. Ook een pijnlijke stilte is daarmee makkelijker door te komen.

‘Je hebt gewoon je hart gevolgd, lieverd,’ zeg ik uiteindelijk als onze wijnglazen bijna helemaal leeg zijn. ‘Het is ook niet jouw probleem, maar dat van Krista. Misschien moet ze dat hele idee-fixe maar eens loslaten en gewoon van haar leven met Edward genieten, zoals het is.’ Ik weet dat ik makkelijk praten heb: ik heb nu helemaal geen vriend, dus het probleem trouwen of niet trouwen heb ik ook niet.

‘Ze wil het zo graag! Ik voel me bijna schuldig dat het mij wel overkomt, terwijl ik er nog geen seconde bij heb stilgestaan. Maar het is wel leuk om mee te maken!’ voegt ze er wat opgewekter aan toe.

Een beetje bijgekomen van de pijnlijke reactie van Krista, begint Lora opnieuw uitgebreid over haar kersverse trouwplannen te vertellen. De jurk, de locatie, de gastenlijst – er komt heel wat kijken bij zo’n bruiloft. Ik kan me nu al voorstellen welke verhalen ik het komende jaar van mijn vriendin te horen krijg.

Als Lora eindelijk naar huis is vertrokken, schenk ik nog een glaasje wijn in en probeer alle indrukken van deze avond op een rijtje te zetten. Met drie glazen wijn achter de kiezen lukt het niet al te goed. Mijn gedachten dwalen af. Ik stel me mezelf voor in een witte bruidsjurk met een lange sleep, en bloemetjes met glimmende steentjes erop in mijn hoog opgestoken haar. Een keurig parelcollier om mijn nek met bijpassende oorhangers. Die moeten absoluut heen en weer bungelen als ik aan de hand van mijn vader naar mijn bruidegom loop. Of zou ik liever een kralenketting om willen met allemaal paarse en roze kraaltjes? Zo een als ik bij de juwelier bij ons in de winkelstraat heb gezien? Het zou uitstekend staan bij mijn donkere haar, dat kan ik me heel goed voorstellen. Het enige wat ik me niet kan voorstellen, is het gezicht van de bruidegom die me daar aan het eind van het pad staat op te wachten. Geen enkel geschikt gezicht voor deze fantasie. Zal ik dan maar dat van de boekenman gebruiken?

Geen idee hoe ik erbij kom, het komt zomaar in me op. Jammer dat ik niet eens zijn naam weet. De hele week was het warm en droog, uitstekend herfstweer. En uitgerekend de dag nadat hij me had aangesproken en we zo leuk over boeken hadden gekletst, juist die dag begon het te gieten, en sindsdien is dat niet meer opgehouden.

Zo jammer dat ik niet meer op het pleintje heb kunnen lezen. Ik zou die verlegen man beter willen leren kennen. Alleen omdat hij zo veel over boeken weet natuurlijk, zo iemand kom je niet vaak tegen. Hopelijk klaart het volgende week nog een beetje op. En tot die tijd kan ik heus wel een keertje dromen van onze bruiloft. Niemand die er ooit achter komt.

‘Hé Jos, doe nog maar een drankje voor de jarige!’ roept Krista naar de barman. ‘En vergeet ons vooral niet!’

De barman, met glimmend kaalgeschoren hoofd en een dikke gouden ketting om zijn nek, zet drie nieuwe glazen op het bruine hout van de bar. Alle krukken eromheen zijn bezet en de kroegtijgers worden met de minuut luidruchtiger. De mannen lijken enorm op de barman zelf: strakke zwarte T-shirts, gigantische tattoos op de gespierde armen, glazen bier in de handen. Deze zaterdagavond hebben ze het enorm naar hun zin.

De sfeer bij ons aan het tafeltje zit er ook goed in. Mijn vriendinnen hebben me voor de gelegenheid zo opgemaakt dat ik mezelf in de spiegel niet meer herkende, maar daar zit ik nu niet over in. Alle meiden in de kroeg zijn opgemaakt als indianen op oorlogspad, ik val tenminste niet uit de toon. Mijn verjaardag in deze kroeg vieren was een voorstel van Krista en een verrassing voor mij. Ik had geen idee dat ze hier ooit al was geweest, en Lora kent het hier blijkbaar ook niet. Een beetje verlegen zit ze nieuwsgierig om zich heen te kijken.

‘Voor de jarige.’ Jos, de barman, zet een glas wijn voor me neer dat tot aan de rand toe is gevuld. ‘Van die meneer daar.’ Verbaasd kijk ik die kant op. Ik ontmoet de blik van een knappe dertiger die met een knipoog zijn glas bier heft. Aarzelend hef ik het mijne.

‘Zo, Nicole, jij hebt beet! En niet zo’n beetje ook!’ Krista verrekt bijna haar nek om de gulle wijngever te kunnen zien.

‘Leuk hoor, een knappe man,’ reageert Lora enthousiast. ‘Een leuke krullenbol.’

Tot mijn schrik staat de krullenbol op van de barkruk en begint hij zich door de menigte te wurmen, onze kant op.

‘Crisis! Hij komt naar ons toe! Wat moet ik doen?’

‘Niet in paniek raken,’ zegt Lora, en ze legt haar hand op mijn arm.

‘Voor het drankje bedanken?’ zegt Krista op haar beurt droog.

Het duurt even voor hij zich door de mensenmassa heen heeft gewurmd, maar hij komt steeds dichterbij. Adem in, adem uit, Nicole! Gewoon jezelf blijven. Al zal dat met het gezicht van iemand anders over het mijne geschilderd verdomd lastig gaan. Ik glimlach besmuikt om mezelf.

Volgens mij wordt mijn glimlach door de man heel anders opgevat, want hij glimlacht breed terug. ‘Van harte gefeliciteerd, schoonheid. Ik ben Jorrit,’ stelt hij zich voor.

‘Nicole.’ Ik schud zijn uitgestoken hand. ‘En dit zijn Krista en Lora, mijn vriendinnen.’

‘Hallo dames. Mag ik bij jullie komen zitten?’

‘Tuurlijk, Jorrit! Wij gingen alleen net iets te eten bestellen. Zo terug!’ Giechelend trekt Krista Lora van haar stoel en sleept haar mee in de richting van de bar. Boos kijk ik hen na. En dat noemt zich mijn vriendinnen?

‘Ik heb jou nog nooit eerder hier gezien, Nicole. Ben je hier voor het eerst?’ Jorrit kijkt me vragend aan.

‘Ja, Krista wilde mijn verjaardag per se hier vieren. Zij schijnt hier vroeger vaker te zijn geweest. Ikzelf kom niet zo vaak in de kroeg. Eigenlijk nooit.’ Ik merk dat ik ratel en klap abrupt mijn mond dicht. Jorrit zit me nog steeds met lachglinstertjes in zijn blauwe ogen aan te kijken. Wat een knappe man! Lang, breed, gespierd, met een dikke bos donkerblonde krullen en een iets hoekig gezicht.

‘Dan ga je waarschijnlijk ook niet vaak naar clubs,’ zegt hij. ‘Ik heb straks een afspraak met een paar vrienden in een club. Ga je mee? Met jouw vriendinnen natuurlijk,’ voegt hij er snel aan toe als hij mijn verschrikte gezichtsuitdrukking opmerkt.

‘Waar gaan we naartoe?’ informeert Krista, die met twee schaalpjes bitterballen terugkomt van de bar. Lora zet een bord met kaasblokjes op tafel.

‘Ik neem jullie mee naar een club. Als jullie het leuk vinden tenminste.’ Jorrit kijkt mij vragend aan.

‘Dansen! Daar heb ik zin in!’ gilt Krista bijna.

‘Vind je het wel leuk, Nicole?’ vraagt Lora. ‘Het is jouw verjaardag, jij mag beslissen.’

‘Ja hoor.’ Ik haal mijn schouders op. Ik vind Jorrit leuk. Denk ik.

‘Dan ga ik Patrick even bellen,’ zegt ze, en ze vertrekt meteen naar buiten met haar telefoon al aan haar oor geklemd.

‘Moet jij Edward niet bellen?’ vraag ik aan Krista.

‘Welnee, hij ziet wel wanneer ik thuiskom. Alsof hij daarvan wakker ligt,’ zegt ze nonchalant, en ze stopt een bitterbal in haar mond.

Ik ben ook uitgehongerd en de wijn is behoorlijk naar mijn hoofd gestegen. Maar in het bijzijn van deze knappe Jorrit kan ik geen hap door mijn keel krijgen, laat staan een hete bitterbal. Ik neem mezelf voor om Krista morgen te vragen naar haar vreemde opmerking over Edward. Als ik er dan nog aan denk tenminste, want het risico dat de supervolle glazen wijn die ze hier schenken mijn geheugen aantasten, is aanzienlijk aanwezig. Naar mijn idee gedraagt Krista zich een beetje raar de laatste tijd. En zeker na hun reisje naar Rome. Maar het kan ook heel goed dat ik het me verbeeld. Wat weet ik nou eigenlijk van relaties?

Jorrit legt ondertussen zijn arm losjes om mijn schouders. De gedachten aan Krista verdwijnen als sneeuw voor de zon. Het gewicht van zijn arm drukt op mijn schouders en ik vraag me haastig af hoe ik zo onopvallend mogelijk kan gaan verzitten. Maar dan bedenk ik me en blijf ik zitten waar ik zit. Ik probeer van dit gevoel te genieten: zo vaak overkomt zoiets mij ook weer niet.

Alsof Jorrit mijn gedachten kan lezen, laat hij zijn hand over mijn arm glijden en trekt me steeds dichterbij naar zich toe. Hij laat er geen gras over groeien! Het is een warme en zachte aanraking van een grote en sterke hand. Een combinatie die ik niet meer kan weerstaan. Ik zak achterover in de stoel en laat hem gewillig over mijn hand strijken. Krista kijkt me goedkeurend aan. Dat geeft moed.

Wat een geluk dat ik vandaag gelijk het nieuwe lingersetje heb aangetrokken dat ik van de meiden cadeau heb gekregen. Wat een stoute gedachte, Nicole van Klaveren! En toch is dit een heel aanlokkelijke ge-

dachte. Mijn laatste keer met een man is al heel lang geleden. Veel te lang geleden.

De avond verloopt zo razendsnel dat ik alle gebeurtenissen nog nauwelijks kan bijhouden. Voor ik het weet, stap ik aan de hand van Jorrit de club binnen. Vanaf het moment dat we door zijn vrienden met gejuich worden onthaald laat Jorrit me geen seconde alleen. Nu dansen we samen op een langzaam nummer, waarbij zijn handen over mijn rug naar beneden glijden en zijn gezicht steeds dichterbij komt. Ik kan mijn ogen niet van zijn volle lippen afhouden.

‘Nicole.’ Lora tikt op mijn schouder. ‘Patrick staat al buiten met de auto. We gaan naar huis. Maar als ik weet dat ik jou in goede handen achterlaat...’

De goede handen rusten ondertussen op mijn billen, een prima plek. ‘Ik bel je morgen,’ zeg ik tegen Lora.

‘Veel plezier!’ zegt Krista dubbelzinnig als ze haar danspartner teleurgesteld achterlaat en ook naar ons toe komt. Samen verlaten ze de club: Krista met een tevreden lach op haar gezicht, Lora vertwijfeld. En ik blijf alleen achter in de armen van Jorrit.

‘Kom mee, Nicole!’ Nog steeds met zijn hand op mijn onderrug stuurt hij mij richting de uitgang. ‘Het is hier in de buurt.’

Ik hoef niet te vragen wat er hier in de buurt is: zijn plan is duidelijk genoeg. Het appartement van Jorrit is inderdaad twee straten verderop. Een zolderverdieping boven een kledingwinkel. De emotionele ogen van de etalagepoppen kijken me aan als Jorrit haastig de juiste sleutel zoekt en in het slot steekt. Wat ben ik aan het doen? Dit ben ik helemaal niet!

De deur valt dicht achter mijn rug. Jorrit drukt me er stevig tegenaan, bedekt mijn lippen met zijn mond en zuigt. Nat en allesbehalve opwindend. De grote bult in zijn spijkerbroek drukt hard in mijn buik. Dan trekt hij me aan de hand de trap op. Achter zijn rug veeg ik mijn lippen af met mijn mouw. De wijn die eerder vanavond naar mijn hoofd steeg, is nu zo goed als verdampt. In nuchtere staat lijkt het me allemaal niet meer zo leuk. En Jorrit ook niet. En ik moet nodig plassen.

Jorrit slaat de deur open naar een grote studio met een onopgemaakt tweepersoonsbed in de hoek. Hij laat mijn hand los en trekt zijn shirt over zijn hoofd. Met zijn grote, ontblote bovenlichaam tegen me aan wurmt hij zijn handen onder mijn bloesje en legt ze op mijn borsten. Hoor ik dit lekker te vinden? Als hij doelgericht in mijn tepels knijpt, voel ik alleen maar pijn. Bovendien laat mijn blaas nu meer van zich horen dan welke erotische gevoelens dan ook.

‘Jorrit...’

Met een geconcentreerde gezichtsuitdrukking maakt hij mijn riem los.

‘Niet doen, Jorrit!’

Hij kijkt me niet-begrijpend aan.

‘Sorry, ik kan dit niet!’ Ik zet een stap achteruit en doe mijn riem weer dicht. Mijn mooie kanten lingersetje zal deze keer niet bewonderd worden. ‘Sorry!’ zeg ik nogmaals, en ik laat de deur achter me dichtvallen.

‘Dit kun je niet maken, Nicole!’ hoor ik hem nog roepen.

Nee, inderdaad. Ik kan het niet tegenover mezelf maken om het wel te doen.

Eenmaal thuis op de wc laat ik mijn plas eindelijk lopen. Ik glimlach bij de gedachte dat dit veel lekkerder is dan de aanrakingen van Jorrit en zijn zoen.

Het is ieder jaar hetzelfde en toch leer ik het nooit: ik doe weer alles op het laatste moment. En nu moet ik echt gaan opschieten. Vanavond is de traditionele kerstavond met de meiden. Eerste en de tweede kerstdag zijn voor familie en – in hun geval – schoonfamilie. Maar kerstavond is voor ons. Toen ik tien jaar geleden net voor kerst mijn flatje kreeg – is het echt al tien jaar geleden? – hebben we daar samen kerstavond gevierd. Sindsdien hebben we het elk jaar weer gedaan, en er heeft nog nooit een van ons afgezegd: deze avond is heilig. Wij gourmetten, drinken wijn en geven elkaar cadeautjes, die vaak verreweg de leukste cadeautjes zijn die je met kerst krijgt.

Juist de cadeautjes zijn de reden dat ik me nu zo moet haasten. Voor mijn moeder heb ik al maanden geleden een mooie omslagdoek gekocht op een modebeurs, waar ik met Karina naartoe ben geweest om te helpen met inkopen. Het cadeau voor mijn vader was ook niet moeilijk. Sinds kort rookt hij 's avonds een sigaar. Een bezoekje aan Hajenius in Amsterdam leverde een goedgevuld kistje op, waar papa zeker weten ontzettend blij mee zal zijn. Voor Krista heb ik een tijdje geleden een paar mooie zilveren oorhangers gezien in de etalage van de juwelier in onze winkelstraat.

Had ik ze maar meteen gekocht! Want toen ik ze vandaag ging halen, was het in die winkel zo druk alsof de hele stad samen met mij had besloten om hun kerstinkopen op het laatste moment te doen. Ik heb daar tenminste een goede reden voor: vandaag is de eerste dag sinds Sinterklaas dat ik vrij heb. Ik kan me niet voorstellen dat de rest van de mensheid ook in een winkel werkt. Ik heb bijna een uur moeten wachten in de overvolle juwelierszaak voordat ik eindelijk met die oorbellen buiten stond. En nu loopt mijn hele schema in de soep. Ik heb namelijk nog een heel lijstje af te werken.